

ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ໂດຍ: ສົມບັດ ສົມພອນ

ຜູ້ອຳນວຍການ ສູນອົບຮົ່ວມພັດທະນາ (ສຮພ PADETC)

ສະມາທິສ້າງບັນຍາເພື່ອພັດທະນາຍືນຍົງ

ສະມາທິແມ່ນຫຍັງ?

ການສະມາທິ ເປັນການພັດທະນາສະຕິໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະການພັດທະນາຄວາມຮູ້ໃຫ້ເລິກເຊິ່ງ ແລະກະຈ່າງແຈ້ງ. ມັນເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສາດຊ່ວຍບັບປຸງນັບປຸງນັບປຸງບັນຫາທາງດານຈິດໃຈ ແລະອາຣົມໃຫ້ກາຍເປັນພະລັງດ້ານບັນຍາ ແລະຄວາມຄິດໃຫ້ເກີດຄວາມເມດຕາ ແລະກ້າວເຂົ້າເຖິງ ການພັດທະນາບັນຍາ. ປະຫວັດສາດຍັງຍືນໃຫ້ເຫັນວ່າພະລັງຂອງຄວາມຄິດແລະພະລັງຂອງ ບັນຍານັ້ນແມ່ນມີແທ້. ການສະມາທິແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດຄື: ຝຶກສະຕິ ແລະ ຝຶກຄວາມຄິດໃຫ້ ກະຈ່າງແຈ້ງ. ການຝຶກສະຕິສ້າງຄວາມທຸ່ນທຽງທາງກາຍ ແລະໃຈມັນເປັນພື້ນຖານຂອງ ການພັດທະນາບັນຍາ, ເມື່ອທຸ່ນທຽງແລ້ວເຮົາສິບໍ່ເສຍພະລັງຕໍ່ສິ່ງຍິວະເຍີ້ຍ ປະຈຳວັນຂອງຊີວິດ. ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານສະຕິດັ່ງກ່າວເປັນກຳລັງພາຍໃນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາ ມີຫຼັກພັນ ແລະ ບໍ່ ງົມງວາຍຕໍ່ປັດໃຈຈາກນອກໃຈໄດ້ງ່າຍໆ. ວິທີການຝຶກສະຕິທີ່ຄົນເຮົານິຍົມໃຊ້ ແມ່ນການຈ້ອມ ຄວາມຄິດໃສ່ການເດີນລົມຂອງຫາຍໃຈ, ການສຸມຄວາມຄິດໃສ່ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເຊັ່ນ: ໄຟທຽນ, ສຽງວິເສດ, ເທດໄຫວ້ພະ. ແຕ່ວ່າເຮົາຍັງມີວິທີການອື່ນອີກເຊັ່ນ: ການຈ້ອມຄວາມຄິດໃສ່ ຄວາມຄິດໃດໜຶ່ງ, ອາຣົມໃດໜຶ່ງ, ຫຼືປ່ອຍວາງ (ເປົ່າຫວ່າງ) ກໍ່ເປັນການຝຶກສະມາທິທີ່ມີປະສິດ ທີ່ຜົນຄືກັນ.

ການສະມາທິເພື່ອພັດທະນາຄວາມຄິດໃຫ້ເລິກເຊິ່ງ ແລະກະຈ່າງແຈ້ງນັ້ນເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບດັບຄວາມທຸກ ແລະເສີມສ້າງບັນຍາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ. ຫຼັງຈາກມີສະຕິດີ ແລະ ແໜ້ນໜາແລ້ວເຮົາສາມາດສຶກສາເບິ່ງຕົວຕົວຂອງຄວາມຄິດ ແລະຂອງອາລົມວ່າທັງສອງຢ່າງນີ້ເປັນຕົວຕົນແນວໃດ ແລະເປັນໜໍ່ແໜງຂອງຄວາມທຸກໄດ້ແນວໃດ. ເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ໂດຍລວມແລ້ວ ຄົນເຮົາປະກອບດ້ວຍ ຄວາມດີ ແລະຄວາມງາມ (ຜ່ອງໃສ) ຢູ່ແລ້ວ. ການສະມາທິເພື່ອຄວາມກະຈະແຈ້ງນີ້ຈະໃຫ້ເຮົາ ເຫັນທາດແທ້ (ຄວາມຈິງ) ຂອງຄົນເຮົາ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາທຸ່ນທຽງໜັກແໜ້ນບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ້ຕໍ່ບັນຫາ ຊີວິດທີ່ມີຢູ່ປະຈຳວັນກໍ່ຄືບັນຫາໂລກ ມັນເປັນຂົວຂ້າມຄວາມທຸກໄປສູ່ຄວາມສຸກ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຝຶກສະມາທິ?

ເຮົາຝຶກສະມາທິເພື່ອສ້າງຄວາມສຸກຈາກພາຍໃນ ແລະສ້າງພາວະພໍພຽງໃນຕົວຕົນເຮົາເອງ. ປັດຈຸບັນມີສິນຄ້າ ມີວັດຖຸ ມີການບໍລິການ ຮ້ອຍຢ່າງພັນປະການເພື່ອຢາກອ່ອຍຄວາມຢາກຂອງເຮົາ. ແຕ່ຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ ແລະ ການບໍລິການທີ່ມີດັ່ງກ່າວເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມທຸກ, ຄວາມອຸກອັ່ງ, ຄວາມກົດດັນ, ຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍ ແລະຄວາມກະວົນກະວາຍ. ມັນເປັນສິ່ງແປກປະຫຼາດທີ່

ເມື່ອຄວາມຮັ່ງມີເພີ່ມຂຶ້ນສູງ ຄວາມສະບາຍໃຈຈະເລີ່ມຫຼຸດລົງ ແລະຄຸນນະພາບທາງດານຈິດໃຈກໍ່ມັກຈະ ຫຼຸດລົງ. ຜົນການຄົ້ນຄວ້າສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ທ່າແຮງຂອງຄວາມສຸກຈາກພາຍໃນເຮົາມີຢູ່ແລ້ວເຖິງ 50% ອີກ 40% ແມ່ນມາຈາກການກະທຳຂອງເຮົາເຊັ່ນ: ທຳດີໄດ້ດີ, ທຳບາບໄດ້ບາບ ແລະ 10% ແມ່ນມາຈາກ ການຕ້ອງການຂັ້ນພື້ນຖານເຊັ່ນ: ອາຫານ, ທີ່ພັກເຊົາ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ສຸຂະພາບ.

ການສະມາທິເປັນການສ້າງຄວາມສຸກພາຍໃນທີ່ມີທ່າແຮງເຖິງ 50% ທີ່ໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວນັ້ນ. ຢູ່ໃນຍຸກ ອຸດສາຫະກຳເຮົາມັກຫຼົງທາງແລ່ນຕາມຄວາມສຸກທີ່ຢູ່ນອກຕົວຂອງເຮົາແຕ່ຢ່າງດຽວ (ເຊິ່ງ ສາມາດໃຫ້ ຄວາມສຸກແຕ່ພຽງ 10% ເທົ່ານັ້ນ). ເຮົາລືມພັດທະນາຄວາມສຸກພາຍໃນຕົວຂອງເຮົາ ທີ່ມີທ່າແຮງສູງ ກວ່ານັ້ນໄປພ້ອມໆກັນ. ຖ້າເຮົາບໍ່ໃຊ້ເວລາຄົ້ນຫາເຮົາຈະບໍ່ສ້າງໂອກາດໃຫ້ໄດ້ພົບກັບຄວາມສຸກພາຍໃນ ດັ່ງກ່າວເທົ່າທີ່ຄວນ. ມັນເປັນວິທີການທີ່ທຸກຄົນສາມາດເຮັດໄດ້.

ໃນຍຸກສັດຕະວັດທີ 21 ນີ້ເຮົາຄວນເຮັດໃຫ້ເຮົາຫຼຸດພື້ນຈາກຄວາມເສົ້າໝອງພາຍໃນທີ່ໄດ້ພາກັນສະສົມ ໄວ້ໃນສະສົມໄວ້ໃນສັດຕະວັດທີ 20 ນັ້ນ ຜ່ານການປັບປຸງນັ້ນດັ່ງກ່າວບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຈະ ບົກກະຕິເສດ ຜົນງານທາງດ້ານວິທະຍາສາດຂອງສັດຕະວັດທີ 20 ບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຈະຖອນຕົວ ອອກຈາກຊີວິດຕົວຈິງຂອງໂລກໃນປັດຈຸບັນ. ແຕ່ໃຫ້ມີສະຕິເບິ່ງໂລກໃນທາງບວກວ່າ ແຕ່ລະວິນາທີ່ ແມ່ນເປັນໂອກາດຂອງການສ້າງສະຕິ, ສ້າງໂອກາດຂອງການພັດທະນາຄວາມຄິດໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ, ມັນເປັນການຈ້ອງເບິ່ງຈິດ-ໃຈຂອງເຮົາເອງໃຫ້ໄປເຖິງພາວະປັນຍາພາຍໃນທີ່ເຮົາສາມາດ ເຮັດໄດ້ຢູ່ແລ້ວ. ບໍ່ໃຫ້ເບິ່ງແຕ່ທາງນອກແຕ່ຢ່າງດຽວຄືໃນຜ່ານມາ ໃຫ້ເບິ່ງທາງໃນໄປພ້ອມໆກັນ. ການຝຶກສະມາທິເປັນການເປີດຫຼູເປີດຕາໃຫ້ເຫັນປະຈຸບັນ ແລະມັນສາມາດຊ່ວຍເຮົາປັບປຸງຄວາມທຸກ ຄວາມລຳຄານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມສຸກໄດ້.

ໃນບໍ່ຫຼາຍປີຜ່ານມານີ້ ນັກວິທະຍະສາດລະດັບໂລກຫຼາຍທ່ານໄດ້ຫັນມາສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ເບິ່ງຮູບແບບ ແລະຜົນໄດ້ຮັບຈາກການປະຕິບັດສະມາທິ. ນັກຄົ້ນຄວ້າຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ Harvard, ແລະ MIT Wisconsin ສະຫຼຸບວ່າ ການປະຕິບັດສາມະທິມີຜົນດີຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມດັນຂອງເລືອດ, ເສີມສ້າງພູມຕ້ານທານ, ພັດທະນາຄວາມຈິຈຳ ພັດທະນາຄວາມສູ້ຊົນ, ແລະສາມາດແກ້ບັນຫາໂລກ ຈິດບາງປະເພດໄດ້. ຜົນຂອງການເອົາຄອມພິວເຕີກວດເບິ່ງສະໝອງຂອງນັກຝຶກສະມາທິ ຍັງຢືນໃຫ້ ເຫັນວ່າ: ການປະຕິບັດ 5-10 ນາທີຕໍ່ມື້ ສາມາດເພີ່ມພະລັງຂອງສະໝອງໃນການສ້າງຄວາມສຸກ ແລະ ພໍໃຈຢູ່ໃນສະໝອງຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ: ເຮົາຍັງບໍ່ທັນສຶກສາພັດທະນາແລະນຳໃຊ້ສະໝອງເຮົາໃນ ການສ້າງພະລັງພາຍໃນໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຄວນເທື່ອ.

ນັກພັດທະນາທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງຫຼາຍທ່ານຄາດຫວັງວ່າ ບັນດາບັນຫາ ແລະ ວິກິດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກ ນັບມື້ນັບຫຼາຍໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມານີ້ ເກີດຂຶ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພັດທະນາສະໝອງຂອງຄົນເຮົາ ໃຫ້ສົມດຸນ ແລະຍັງບໍ່ເຂັ້ງເຖິງປັນຍາພາຍໃນໄດ້ເທື່ອ. ຄຸນສົມບັດ, ນ້ຳໃຈເອື້ອເພື່ອເຜື້ອແພ່ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ທີ່ມີຢູ່ໃນທຳມະຊາດຈິດຂອງມະນຸດແຕ່ວັນເກີດນັ້ນ ແມ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກພັດທະນາ ແລະ ນຳມາໃຊ້ເທົ່າທີ່ຄວນ. ດັ່ງນັ້ນ ການພັດທະນາ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຈຶ່ງຢູ່ໃນວົງວຽນເຫັນແກ່ຕົວ

ແກ່ງແຍ່ງແຂ່ງລື່ນກັນສະເໝີ ຈົນຮອດຈຸດທີ່ວ່າ ພວກເຮົາໃຊ້ຊັບພາຍາກອນທຳມະຊາດຂອງໂລກຈົນກວ່າ 150% ຂອງແມ່ທໍລະນີ ທີ່ສາມາດທົດແທນຄືນໃຫ້ໄດ້, ຖ້າມະນຸດເຮົາສືບຕໍ່ຊຸດຮີດທຳມະຊາດຕໍ່ໄປ ອີກແມ່ທໍລະນີອາດວິນາດໄປໄດ້ ແລະມະນຸດເຮົາກໍ່ຈະວິນາດໄປນຳ. ອັນນີ້ ເຮົາຈະເອີ້ນວ່າ: ວິກິດທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ.

ການຝຶກສະຕິ ການສະມາທິໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງເປັນເຄື່ອງມືສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ, ເຮົາບໍ່ຄວນລໍຖ້າໃຫ້ທຸກຄົນຕື່ນຕົວ ເຮົາຕ້ອງເລີ່ມພັດທະນາ ສະຕິ ແລະຈິດວິນຍານຂອງໂຕເຮົາເອງກ່ອນ, ຕໍ່ໄປກໍ່ແມ່ນພັດທະນາຈິດວິນຍານຄົນຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ.

ສະພາບຕົວຈິງຂອງສັງຄົມລາວເຮົາກຳລັງຫັນອອກຈາກການມີນ້ຳໃຈເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ ແລະກ້າວເຂົ້າເປັນສັງຄົມເຫັນແກ່ຕົວຫຼາຍຂຶ້ນ. ການແຂ່ງຂັນກັນແບບເຫັນແກ່ຕົວ ແລະສະສົມຄວາມຮຸ້ງຄວາມມີເກີນຄວາມຈຳເປັນຂອງຄົນກຸ່ມໜຶ່ງ ນັ້ນສ້າງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃຫ້ຄົນອີກກຸ່ມໜຶ່ງໂດຍອັດຕະໂນມັດ. ຕົວຢ່າງການຕັດໄມ້ໄປຂາຍຈະສ້າງຄວາມລວຍໃຫ້ຄົນກຸ່ມໜຶ່ງ ແລະສ້າງຄວາມທຸກໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນທີ່ສູນເສຍປ່າທີ່ເຄີຍເປັນບ່ອນທຳມາຫາກິນຂອງເຂົາ. ຖ້າວ່າເຮົາມີລະບົບທີ່ຮັບປະກັນວ່າຜູ້ທີ່ລວຍຍ້ອນໄມ້ຈະນຳເອົາອັນໃໝ່ ອັນດີກັບມາຊົດເຊີຍຊຸມຊົນທີ່ສູນເສຍປ່າໄປນັ້ນ ແມ່ນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ. ແຕ່ວ່າສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ຜູ້ລວຍຈະບໍ່ມີເມືອງພໍຍາກແບ່ງບັນຄືນມີແຕ່ຢາກເພີ່ມຄວາມລວຍຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ ອັນນີ້ແມ່ນການຂາດນ້ຳໃຈ, ຂາດຄວາມເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່, ຂາດຄວາມເມດຕາ, ຂາດຈິດວິນຍານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະລືມຕົວຕົນວ່າເອງກໍ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສັງຄົມ ແລະເປັນສ່ວນໜຶ່ງລະບົບນິເວດຂອງໂລກທີ່ພົວພັນກັນທັງນັ້ນ. ບໍ່ຄວນທຳລາຍປ່າໄມ້ ແລະສາຍນ້ຳຈົນລະບົບນິເວດພື້ນຕົວຄືນບໍ່ໄດ້.

ຜູ້ຈົນກໍ່ຈະບໍ່ມີຄວາມທຸກເກີດຂຶ້ນເພີ່ມອີກເພາະມີວັດຖຸຫຼອກລວງໃຈໃຫ້ຢາກໄດ້ຢາກມີກັບຜູ້ທີ່ລວຍແລ້ວ. ເຫນືອທີ່ເຮົາຈະໃຊ້ກິນໄກຜູ້ລວຍຊ່ວຍຜູ້ທຸກ, ໃນລະບົບທຶນນິຍົມແມ່ນຜູ້ລວຍເອົາເງິນໃຫ້ຜູ້ທຸກຍືມໃຊ້ ແຕ່ຍ້ອນວ່າຜູ້ທຸກຍັງບໍ່ມີຄວາມຊຳນານ ບໍ່ທັນໄດ້ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງກ່ຽວກັບການລົງທຶນພໍ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງນຳເງິນທີ່ຍືມມາບໍ່ເປັນ ແລະກາຍເປັນຄົນຕິດໜີ້ ແລະ ກໍ່ທຸກລົງກວ່າເກົ່າຊຳ.

ພໍສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ການພັດທະນາຄວາມສະຫຼາດ, ການພັດທະນາປະສົບການຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍຈຶ່ງເປັນການສ້າງພື້ນຖານເພື່ອກຽມຕົວຮັບຕໍ່ວັດຖຸນິຍົມ. ໝາກຫົວໃຈຂອງການສ້າງພື້ນຖານດັ່ງກ່າວແມ່ນການຝຶກສະຕິ ແລະຄວາມເຂົາໃຈໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງເພື່ອຫຼຸດຄວາມສ່ຽງ. ຈະນຳໃຊ້ກິນໄກໃດມາພັດທະນາສະຕິ ແລະເປັນບ່ອນພັດທະນາສະຕິ ແລະ ເປັນບ່ອນພັດທະນາຄວາມຮູ້ໃຫ້ເລິກເຊິ່ງໄດ້, ທັງສອງເປັນສະຖາບັນພູມປັນຍາທີ່ສາມາດຊ່ວຍສ້າງພື້ນຖານດ້ານສະຕິ ແລະດ້ານຄວາມສະຫຼາດໃຫ້ແກ່ຄົນເຮົາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄດ້. ຄຳຖາມກໍ່ຄື: ເຮົາຮູ້ຈັກນຳໃຊ້ສອງສະຖາບັນນີ້ໄດ້ດີເຕັມສ່ວນຫຼືບໍ່ ຖ້າເຮົາຕັດສິນໃຈໃຊ້ສອງສະຖາບັນນີ້ໃຫ້ເຕັມຄຸນນະພາບແທ້ພວກເຮົາຈະລຳລວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຈົນແບບຍືນຍົງແທ້ໆ.